

WORK2019 KONFERENSSIN KOOSTE KONFERENSSIPÄIVITTÄIN

[WORK2019-konferenssin kohokohdat, 14.8.: Innovaatiot voivat eriarvoistaa työmarkkinoita](#)

Konferenssin avauspäivänä keskusteltiin alustatalouden vaikutuksista työhön ja kuultiin keynote-puheenvuorot digitaalisesta keikkataloudesta sekä innovaatiotyön nurjasta puolesta.

WORK2019-konferenssin ensimmäinen päivä käynnistyi työministeri **Timo Harakan** puheella. Harakka kiitti konferenssin järjestäjiä ajankohtaisesta teemasta, *Real Work in Virtual World* (suomeksi *Oikeaa työtä virtuaalisessa maailmassa*). Hän muistutti kuulijoita digitaaliseen kehitykseen liittyvästä vastuusta. Nopeasti muuttuvassa työelämässä on tärkeää pitää huolta, että kaikki pysyvät muutoksen mukana.

Avauspäivänä keskusteltiin muun muassa alustatalouden vaikutuksista työhön. Amazonin ja Überin kaltaisilla digitaalisilla alustoilla tehtävän työn vapaus ja itseohjautuvuus houkuttelevat yhä useampia, ja alustatalouden merkitys perinteisten työmarkkinoiden rinnalla kasvaa jatkuvasti.

Alustoilla tehtävään työhön liittyy kuitenkin paljon haasteita. Sen sääntely on vaikeaa, ja viime aikoina esimerkiksi ruokalähettiläiden puutteelliset työehdot ovat puhuttaneet paljon julkisuudessa. Alustatyöhön liittyvä epävarmuus ja heikot oikeudet voivat stressata ja ahdistaa työntekijöitä.

Päivän esityksissä pohdittiin, että yksi tapa puuttua ongelmiin on verrata alustatyötä muihin samankaltaisiin työn muotoihin, kuten työnvälitysyrietysten kautta tehtävään työhön ja keikkatyöhön. Näin voidaan selvittää, miten haasteita on ratkaistu vastaavanlaisissa tilanteissa. Myös alustatyön sääntelyä tulisi lisätä ja tarkentaa.

Innovaatiotyö voi asettaa suuren osan työntekijöistä heikkoon asemaan

Päivän ensimmäisen keynote-puheenvuoron piti viestintätieteiden apulaisprofessori **Lilly Irani** Kalifornian yliopistosta. Keynote kantoi nimeä *Innovators and their others: work, value, and the colonial present* (suomeksi *Innovaattorit ja heidän toisensa: työ, arvo ja kolonialistinen nykyisyys*).

Irani kuvaili innovaatioita työn muotona, ideologiana ja kapitalismille tyypillisenä tuottavuuden lajina. Iranin mukaan innovaatiot ovat nykypäivänä talouspolitiikan ja päätöksenteon keskiössä. Tämä on sinänsä perusteltua, sillä niiden avulla voidaan esimerkiksi etsiä vastauksia ilmastonmuutoksen kaltaisiin suuriin yhteiskunnallisiin haasteisiin.

Iranin mukaan innovaatiotyön priorisointiin liittyy kuitenkin ongelmia, sillä sen seurauksena monet muut työn ja tiedon muodot jätetään herkästi vähäpätöisempään asemaan.

“On tärkeää tarkastella, minkälaisia eroja ja hierarkioita innovaatiot tuottavat ihmisten välille”, Irani sanoi.

Innovaatioiden kehittämiseksi välttämättömät, niin sanotut suorittavat työt, kuten suurten datamäärien manuaalinen seulonta tai vaikkapa tuotteen massatuotanto, halutaan usein ulkoistaa. Esimerkiksi suuret kansainväliset yritykset saattavat siirtää tuotannon kehittyviin maihin ja pitää suunnitteluun ja markkinointiin liittyvät luovemmat työtehtävät omissa käsissään.

Iranin mukaan innovaatioiden painottaminen toisintaa kolonialistisia toimintatapoja. Kun pyritään innovaatioihin, tarvitaan näkymättömiä "toisia", ihmisiä, jotka joutuvat usein tekemään töitä freelancereina ilman kunnollisia työehtoja.

Myös työn tutkimuksessa on Iranin mukaan keskitytty määrittelemään ilmiöitä innovaatioiden lähtökohdista. Hän kannusti yleisöä pohtimaan, miten tilannetta voisi muuttaa.

"Miltä näyttäisi, jos panisimme säädyllisen työn kiinnostuksemme kärkeen ja toteaisimme, että innovaatiot tapahtuvat, jos ovat tapahtuakseen? Niihin kohdistetaan tällä hetkellä turhan paljon huomiota", Irani sanoi.

Digitaaliset keikkatyöt kertovat työn tulevaisuudesta

Keskiviikon toinen keynote-puhe kuultiin Oxfordin yliopiston apulaisprofessori ja taloussosiologi **Vili Lehdonvirralta** otsikolla *The online gig economy: What we know and what we don't* (suomeksi *Digitaalinen keikkatalous: Mitä tiedämme ja mitä emme tiedä*).

Digitaalisella keikkataloudella viitataan palvelutyöhön, jota tehdään Upworkin kaltaisten digitaalisten alustojen välityksellä. Upworkissa henkilö voi myydä esimerkiksi ohjelmistokehittämistä, graafisen suunnittelun palveluita tai käännöstitä tietyllä tuntihinnalla. Työnantaja voi palkata hänet tekemään yksittäisen työtehtävän tai projektin. Digitaalista keikkataloutta kutsutaan myös etäalustataloudeksi (*remote platform economy*), sillä työntekijä ja työn tilaaja eivät kohtaakaan kasvokkain.

"Siinä missä perinteiset työmarkkinat ovat yleensä paikallisia, keikkatöitä voi tehdä digitaalisesti mistä vain", Lehdonvirta sanoi.

Valtaosa online-keikkatyöntekijöistä onkin korkeasti koulutettuja ihmisiä, joiden voi olla hankala löytää omia taitoja vastaavaa työtä kotimaassaan. Tätä tukevat tilastot, joiden mukaan digitaalisia keikkatöitä tehdään eniten Intiasta, Bangladeshista ja Pakistanista käsin. Suurin osa digitaalisen keikkatyövoiman kysynnästä puolestaan tulee Yhdysvalloista.

Euroopassa online-keikkatyöt ovat vielä marginaalisia. Kyselytutkimusten perusteella ne ovat pääasiainen tulonlähde noin yhdelle prosentille eurooppalaisista aikuisista. Tätä useammat eurooppalaiset kuitenkin saavat osan tuloistaan digitaalisista keikkatöistä.

Digitaalista keikkataloutta on Lehdonvirran mukaan tutkittu viime vuosina monista kulmista, mutta sen ja perinteisten työmarkkinoiden välistä suhdetta ei vielä tunneta kovin hyvin. Vielä ei esimerkiksi tiedetä, kuinka suuri osa digitaalisen keikkatyön tekijöistä siirtyy työn seurauksena perinteisille markkinoille.

Digitaalinen keikkatalous toimii Lehdonvirran mukaan esimerkkinä monista perinteisten työmarkkinoiden trendeistä, kuten itsensä työllistämisestä, etätyöstä sekä asiakaspalautteen ja algoritmien hyödyntämisestä työntekijöiden johtamisessa.

“Digitaalinen keikkatyö on kokonaisuutena melko äärimmäinen ilmiö, mutta sen piirteitä voi löytää kaikkialta työelämästä”, Lehdonvirta sanoi.

[WORK2019-konferenssin kohokohdat, 15.8.: Automaatio tehostaa työtä mutta voi rajoittaa työntekijää](#)

Konferenssin toisena päivänä kuultiin esityksiä muun muassa työn automaatiosta ja sen kytköksistä työntekijöiden oikeuksiin ja yksityisyydensuojaan.

WORK2019-konferenssin toinen päivä tarjosi keynote-esityksiä työn automaatiosta ja yhdenmukaistamisesta sekä henkilöbrändäyksestä. Päivän aikana käsiteltiin myös digitaalista näkyvyyttä ja näkymättömyyttä työssä.

Digitalisaatio on mahdollistanut uudenlaisen läpinäkyvyyden työelämässä. Erilaisten organisaatiokäyttöön tarkoitettujen sovellusten, kuten Slackin ja Yammerin, ansiosta viestejä voi lähettää koko työyhteisön kesken. Google Driven kaltaisten yhteiskäyttötyökalujen myötä ihmiset voivat myös oppia toisiltaan, kun he näkevät, minkälaisen prosessin vaikkapa tietynlaisen dokumentin kirjoittaminen vaatii.

Monilla aloilla digitalisaation tuoma läpinäkyvyys on edistänyt työtä merkittävästi. Esimerkiksi terveydenhuolto- ja hoiva-alalla suurten tietomassojen tallennus ja hakeminen on tehnyt työstä tehokkaampaa.

Samalla monet teknologioista piilottavat asioita katseelta. LinkedInissa saamme tiedon tuttavien ylennyksestä, mutta emme näe työtä, jota ylennyksen saaminen on vaatinut. Myös erilaisten tekoälyjen toiminta jää usein mysteeriksi muille kuin alaan vihkiytyneille. Keskustelut esimerkiksi yksityisyydensuojasta ovatkin kiihtyneet viime vuosien aikana.

Työn automaatio ei tarkoita suurempaa autonomiaa

Torstaina kuultiin kolme keynote-puhetta, joista ensimmäisen piti työlainsäädännön professori **Valerio de Stefano** Leuvenin yliopistosta. De Stefanon keynoten nimi oli *Individual and collective rights for the Future of Work: Artificial intelligence, Automation and Labour Law* (suomeksi *Tulevaisuuden työn yksilölliset ja yhteisölliset oikeudet: tekoäly, automaatio ja työsuojelulaki*).

Uusien teknologioiden vaikutukset työhön ja työn tulevaisuuteen puhuttavat julkisuudessa toistuvasti. De Stefanon mukaan keskustelu on kuitenkin pyörinyt liikaa sen ympärillä, kuinka monta työpaikkaa teknologisten innovaatioiden myötä menetetään. Hän keskittyi puheenvuorossaan siihen, miten työpaikkojen laatu kehittyy työmarkkinoilla tulevaisuudessa.

Huoli siitä, että robotit vievät ihmisten työt, on kova, mutta erilaisia ohjelmistoja ja tekoälyä käytetään jo nyt työvoiman hallintaan ja seuraamiseen. Esimerkiksi Amazonin varastoissa

työskentelevillä ihmisillä on kädessään IoT-rannekkeet, joihin työntekijät saavat käskyjä ja ohjeita. Ranneke seuraa, kuinka monta tuotetta työntekijä ehtii työpäivän aikana hakea varastosta ja kuinka nopeasti. Kaikki tiedot välittyvät rannekkeesta Amazonille.

“Automaatio ei välttämättä tarkoita suurempaa autonomiaa”, De Stefano sanoi.

Vaikka työlainsäädännön ajatellaan usein suojelevan työntekijää, se antaa De Stefanon mukaan työnantajalle epäreilun valta-aseman työntekijään nähden. Työnantajilla on valta määrätä ja muuttaa alaistensa työtehtäviä tai työn fyysistä paikkaa, tarkkailla heidän työtään digitaalisesti ja rangaista heitä. Työntekijät usein myös hyväksyvät nämä ääneen lausumattomat toiminnan tavat.

De Stefano totesi puheessaan, että tekoälyn ja automaation värittämä tulevaisuuden työ vaatii laajempia yhteisiä työntekijän oikeuksia. Tämä ei tarkoita vain perustyöolojen laadun varmistamista, vaan myös johtamisen järkevöittämistä ja tarpeen tullen vastustamista, sekä työntekijöiden ihmisarvon suojelemista. Tekoälyn ja automaation luomiin haasteisiin pystytään vastaamaan vain yhteistyössä.

De Stefano penäsi työhön lähestymistapaa, jossa ihmiset ovat johdossa.

“Koneen ei pidä saada viimeistä sanaa. Ihmisen tulisi aina olla vastuussa päätöksistä”, De Stefano sanoi.

Yhdistävä työ voi olla tulevaisuudessa harvojen herkkua

Päivän toinen pääpuhujista oli Virginian yliopiston sosiologian professori **Allison Pugh**, joka puhui aiheesta *The Future of Interpersonal Work: Inequality, Insecurity and Automation in Connective Labor* (suomeksi *Ihmistenvälisen työn tulevaisuus: epätasa-arvo, epävarmuus ja automaatio yhdistävässä työssä*).

Pugh käsitteli puheenvuorossaan niin sanottua yhdistävää työtä (*connective labor*) ja sen muuttumista digitalisaation myötä. Yhdistävällä työllä Pugh viittaa työhön, joka riippuu työntekijöiden kyvystä ylläpitää suhteita muihin ihmisiin. Tällaista työtä sisältyy suureen osaan nykypäivän ammateista, esimerkiksi opettamiseen tai sairaanhoitoon. Sillä on monesti suuri merkitys potilaan tai asiakkaan hyvinvoinnille.

Yhdistävän työn tuottavuutta pyritään enenevässä määrin lisäämään. Siksi monilla aloilla on otettu käyttöön virtuaaliavusteisia työkaluja palvelun systematisoimiseksi. Saatat joutua keskustelemaan virtuaalisen terveydenhoitajan kanssa ennen kuin pääset lääkärin vastaanotolle, ja esimerkiksi terapiaa voi nykyään saada pelkän puhelinsovelluksen välityksellä. Pughin mukaan tällainen systematisointi perustuu oletuksiin, joiden mukaan monimutkaiset ihmissuhteet voi tyypistää yksinkertaisiksi tunnetiloiksi.

Vaarana on, että palvelujen virtuaalinen yhdenmukaistaminen johtaa eriarvoistumiseen, koska kasvokkaista kanssakäymistä ei välttämättä tarjota kaikille. Usein automatisoitua yhdistävää palvelua saavat huonommassa asemassa olevat ihmiset, kuten invalidit ja matalatuloiset. He ovat kuitenkin niitä, jotka tarvitsisivat ihmiskontaktia kaikkein eniten.

“Yhdistävän työn automatisointi voi saada ihmiset tuntemaan, että heitä ei nähdä”, Pugh sanoi.

Myös ajatus siitä, että virtuaaliversio yhdistävästä työstä on parempi kuin ei mitään, elää Pughin mukaan vahvasti. Jos matalatuloisella perheellä Yhdysvalloissa ei ole varaa lähettää lastaan esikouluun, on parempi saada opetusta edes digitaalisessa muodossa.

“Yhdistävästä työstä voi tulla harvojen luksusta.”

Henkilöbrändäys tekee työntekijästä yrityksen

Torstain viimeisestä keynotesta vastasi antropologian professori **Ilana Gershon** Indianan yliopistosta. Hänen puheenvuoronsa kantoi nimeä *Me™: The Neoliberal Self at Work* (suomeksi *Minä™: Uusliberaali minuus töissä*). Keynote pureutui yksilön brändäämiseen työelämässä.

Gershon valotti puheenvuorossaan Foucaultin ajatuksia 1970-luvun lopulta, jolloin filosofi enteili uudenlaisen jaetun vision, uusliberalismin nousua. Vision mukaan markkinoiden määräämässä maailmassa ihmiset menestyisivät parhaiten yrittäjähenkisinä yksilöinä.

Gershonin mukaan uusliberaali minuus esiintyy nykyään henkilöbrändäämisen muodossa. Ihmiset markkinoivat itseään taitojen, ominaisuuksien, kokemusten ja ihmissuhteiden muodostamina kokonaisuuksina, “yrityksinä”, joita he jatkuvasti hallinnoivat ja parantelevat. Gershonin mukaan uusliberalistinen minäsuhte perustuu arviointiin ja itsehillintään, kun ihminen pyrkii jatkuvasti näyttämään ulospäin parhaan version itsestään.

Uusliberalistisen minuuden korostuminen työelämässä ei jätä tilaa perinteiselle yhteenkuuluvuudelle. Suhteet muihin ihmisiin määräytyvät hyödyllisyyden ja vaihdannan perusteella: Kuka voi viedä minua urallani eteenpäin, kuka ei?

“Ihmissuhteet ovat välineellisiä ja ovat aina alisteisia markkinalogiikalle”, Gershon sanoi.

Myös työsuhteet nähdään väliaikaisina sopimuksina, joiden avulla päästään työelämässä seuraavalle tasolle. Pitkät työsuhteet vähenevät, ja työnantajat palkkaavat intohimoisia yksilöitä tekemään yksittäisiä projekteja. Kun irtisanominen on normaalia ja helppoa, myös työntekijät alkavat nähdä työn väliaikaisena ja irtisanoutuvat herkästi.

Gershonin mukaan uusliberalistiset hyvät johtajat ymmärtävät tämän ja auttavat työntekijöitään keräämään työn aikana tarvittavat taidot jatkoa varten.

“Näin työntekijät pääsevät urallaan eteenpäin, jotta he voivat jälleen irtisanoutua.”

Uusliberalismin maalaama karu kuva työelämästä ei kuitenkaan ole ainoa vaihtoehto. Kyydistä voi myös hypätä pois.

“Jotkut kehittävät vaihtoehtoja, eivätkä toimi uusliberalismin mukaan. Teknologiat joita käytämme rohkaisevat meitä ajattelemaan tietyllä tavalla, mutta me voimme käyttää niitä toisin.”

[WORK2019-konferenssin kohokohdat, 16.8.: Alustatalous voi pelastaa tai tuhota yrityksen](#)

Konferenssin viimeisenä päivänä pohdittiin alustojen valtaa suhteessa yrityksiin. Jos yritys ei näy Googlen hakutuloksissa, onko se olemassa?

WORK2019-konferenssi huipentui perjantaina Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvoston rahoittaman SWiPE-konsortion (*Smart Work in Platform Economy*, suomeksi *Fiksu työ alustatalouden aikakaudella*) päätösseminaariin. Vuonna 2016 käynnistyneessä hankkeessa tutkittiin työn ja yrittäjyyden muutosta alustatalouden aikakaudella.

Näyn Googlessa, siis olen

Perjantaina kuultiin keynote-puheenvuoro Kalifornian yliopiston professori **Martin Kenneylta**. Hän puhui aiheesta *Platform-Dependent Entrepreneurs and Business: Understanding Power in the Platform Economy* (suomeksi *Alustoista riippuvaiset yrittäjät ja liiketoiminta: vallan ymmärtäminen alustataloudessa*).

Digitaaliset alustat ovat jatkuvasti merkittävämpi osa globaalia taloutta, ja yritykset ovat niistä yhä enemmän riippuvaisia. Kenneyn mukaan erityisesti pienet yritykset ja yrittäjät ovat alustojen armoilla, niin hyvässä kuin pahassa. Kuluttajat kääntyvät Googlen puoleen etsiessään tietoa tuotteista ja palveluista, joten hakutulosten kärjessä pysyminen on pienelle yritykselle elintärkeää.

“Onko yritys olemassa, jos sitä ei löydy Googlestä? Entä ravintola, jos se ei näy Google Mapsissa? Vastaus on ei”, Kenney sanoi.

Alustayritysten arvo on kasvanut räjähdysmäisesti. Vuoden 2019 maaliskuussa seitsemän maailman kymmenestä arvokkaimmasta yrityksestä oli alustatoimijoita. Vuonna 2002 samalta listalta löytyi vain yksi alustayritys. Alustojen menestys perustuu osin siihen, että ne voivat laajentua monille eri toimialoille. Esimerkiksi Amazonin toimintaan sisältyy nykyään verkkokaupan lisäksi logistiikka-, suoratoisto- ja pilvipalveluita.

Alustat tarjoavat monille yrityksille pääsyn markkinoille. Amazonissa ja Etsyssä tuotteitaan myyvät ihmiset saavat usein tukea ja koulutusta alustoilla toimimiseen. Googlen välityksellä yrityksen saa ihmisten tietoisuuteen.

Alustoilla on kuitenkin suhteettoman paljon valtaa yrittäjiin. Alustat näkevät kaiken sisällön, joka niille laitetaan. Jos tuote myy erityisen hyvin, verkkokauppa-alusta voi alkaa myydä samankaltaista tuotetta itse. Alustat voivat muuttaa käyttöehtojaan arvaamatta ja esimerkiksi nostaa oman palkkionsa määrää. Alustat myös hallinnoivat arviointi- ja suositusjärjestelmiä, joiden perusteella käyttäjät valitsevat käyttämänsä tuotteet ja palvelut. Kenney kertoi tästä hyttävän esimerkin.

“Luuletteko, että hotellien arvostelut esimerkiksi Bookingissa syntyvät ihmisten antamista arvosanoista? Todellisuudessa niihin vaikuttaa se, maksaako hotelli mainostamisesta alustalle.”

Monet alustoista riippuvaiset yrittäjät ovat pyrkineet taklaamaan näitä ongelmia hankkimalla tuloja useista lähteistä. Koska Google ottaa 45 prosenttia YouTuben mainostuloista itselleen, YouTube-sisällöntuottajat ovat alkaneet haalia itselleen sponsoreita. Über-kuskit eri puolilla maailmaa ovat lakkoilleet parempien työehtojen ja palkan puolesta.

“Alustojen ja yrittäjien välinen valtasuhde on dramaattisesti epätasapainossa, mutta on keinoja palauttaa tämä tasapaino”, Kenney sanoi.

Huomio tulisi siirtää alustoista yrittäjiin, jotka ovat niistä riippuvaisia. Esimerkiksi kauppatieteellisissä korkeakouluissa muutos opetuksessa on Kenneyn mukaan jo havaittavissa.

“Vihdoin ihmiset ovat tulleet tietoisiksi siitä, että siinä missä alustoja on muutamia, pieniä yrityksiä on miljoonittain.”

Alustatyöntekijöiden hyvinvoinnista pitää huolehtia

SWiPE:n päätösseminaariin kuului myös paneelikeskustelu *Digital Work in the Platform Economy* (suomeksi *Digitaalinen työ alustataloudessa*), jossa kuultiin joitakin kolmivuotisen tutkimushankkeen löydöksiä.

Puhujina olivat SWiPE-konsortion ja WORK2019-konferenssin johtaja, professori **Anne Kovalainen** Turun yliopistosta, konsortion Turun yliopiston osahankkeen johtaja, dosentti **Seppo Poutanen**, ETLAn osahankkeen johtaja, tutkimusjohtaja **Petri Rouvinen** Avance asianajotoimistosta ja Työterveyslaitoksen osahankkeen johtaja, dosentti **Laura Seppänen**.

Keskustelun keskiössä oli hankkeessa syntynyt, Routledgen kustantama kirja *Digital Work and the Platform Economy: Understanding Tasks, Skills and Capabilities in the New Era* (suomeksi *Digitaalinen työ ja alustatalous: uuden ajan tehtäviä, taitoja ja kykyjä ymmärtämässä*). Kirjan ovat toimittaneet Seppo Poutanen, Anne Kovalainen ja Petri Rouvinen, ja se julkaistaan vuoden 2019 tai 2020 aikana.

Anne Kovalainen avasi paneelikeskustelun muistelemalla lähtökohtaa, josta SWiPE-tutkimushanke käynnistyi vuonna 2016. Alustatalous oli tällöin aiheena melko tuore.

“Hankkeen alussa ei ollut selkeää kuvaa siitä, mitä alustatyö oikeastaan tarkoittaa. Halusimme tietää, ketkä Suomessa työskentelevät alustoilla ja miten alustat vaikuttavat työhön”, hän sanoi.

Kirjassa käsitellään muun muassa alustatalouden vaikutuksia työntekijöiden terveyteen ja hyvinvointiin. Tyypillistä alustatyölle on se, että töitä on joko liian paljon tai liian vähän. Työn epävarmuus ja kuormittavuus voivat näkyä esimerkiksi työntekijöiden sairastumisina.

“Alustatyöntekijät tarvitsevat erityisesti terveydenhuollon tukea”, Seppo Poutanen sanoi.

Laura Seppänen painotti puheenvuorossaan digitaalisen työn ihmiskeskeistä puolta. Työterveyslaitoksessa tehdyn tutkimuksen mukaan työntekijöiden mahdollisuus proaktiivisuuteen työssä ehkäisee terveydellisiä haittoja.

“Esimerkiksi ruokalähettiläiden mahdollisuudet päivittäiseen proaktiivisuuteen työssä ovat melko heikot, mutta he pystyvät tarpeen tullen järjestäytymään ja vastustamaan työehtojen muutoksia”, Seppänen sanoi.

Vaikuttaa selvältä, että alustatalous on tullut jäädäkseen. Sen merkitys ei kuitenkaan näy pelkkiä lukuja tuijottamalla. Tutkimusjohtaja Petri Rouvinen totesi, että vaikka alustoilla tapahtuva työ vastaa vain yhtä prosenttia kaikesta Suomessa tehtävästä työstä, alustojen vaikutus työmarkkinoihin on paljon suurempi.

“Alustat muokkaavat toimialoja ja niillä tehtävää työtä. Googlen ja Facebookin myötä esimerkiksi sanomalehtien ja aikakauslehtien merkitys tiedonlähteinä ja mainostajina muuttuu.”

Onkin tärkeää tutkia, miten alustatyö vuorovaikuttaa niin sanotun tavallisen työn kanssa pidemmällä aikavälillä. Monet konferenssin puhujat varoittivat alustojen vallasta ja ongelmista, mutta niihin liittyy myös paljon hyvää. Alustat ovat helpottaneet elämäämme monin tavoin ja luoneet uusia työmahdollisuuksia. Positiivisten ja negatiivisten vaikutusten välille tulisikin Rouvisen mukaan löytää tasapaino.

“Miten saamme verotukseen ja sääntelyyn liittyvän vallan takaisin alustoilta yhteiskunnalle ilman, että viemme pois alustojen hyvät vaikutukset?” Rouvinen kysyi.

Teksti: Kira Keini / Kaskas Media

WORK2019-konferenssi oli 14.–16.8.2019 järjestettävä kansainvälinen foorumi, jossa vaihdettiin tutkimustietoa ja kokemuksia työn ja työelämän alojen tutkijoiden ja asiantuntijoiden keskuudessa. Turun yliopisto järjesti konferenssin yhdessä Turun työtieteiden keskuksen (TCLS), Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvoston rahoittaman SWiPE-konsortion sekä Työterveyslaitoksen kanssa.